

Marno János

KÍSÉRTETSZÁLLÁS

Az éjjel csaknem húsz fokot süllyedt
a hőmérő higanyszála, és a húgom még
mindig sehol, semmi hír a faluból
róla, szivárgó üzenet, hogy tudja-e,
itt szálltam meg nála, hoztam csontot
a kutyának, a macskának zacskós
madártej, és találtam neki
foltos, tenyéryi leveleket, még a vonatról
leszállva, jövet a kocsmakert mellett.
Amikor kezdett a hó szállingózni,
szállást felhajtani a hidegnek.
A kamrát üresen találtam, néhány
madzagvéget, melyen penészlett némi
avas és aszott zsírdarab. Befőttnek,
savanyúságnak nyomát nem leltem.
Közben, mondom, zuhant a hőmérséklet,
többször nem ismétlem el. Reggel
az első pillantásom a lehelletemre
esett, majd a festményekre a falon,
s aztán ki a tornácra az ablakon túl,
a lépcsőre, mely egyetlen halálos csúszda
lett. Álltam, két öklömmel az író-
asztalnak támaszkodva, mert fáztam,
s hogy kisebb súly helyeződjék a láb-
ujjhegyemre, mely nem az ágaskodást
szolgálja nálam, hanem a csendet.
Ahogy a kezem sem támadásra, hanem
pusztán a támaszkodásra szorul ökölbe.

SEJTÜRÍTÉS

Elfolyósodik a világ a szememben,
majd elfolyik, és marad egy üres
folyosó utána nekem, egy üres
meder, hosszasan nézem, türelemmel,
mégsem népesül be semmivel,
néhány iszapkocka, iszapidom,

iszapborda, mintha szél marta volna fel,
lehetne árnyékom is éppen, vagy
akár a tetemem. Leguggolok,
hogy jobban megszemléljem, esetleg
kitapogassam, megszaglásszam, ami
az ujjamra tapad, körmöm alá szalad;
mire az persze beszakad, s beletúrva dús
hajamba egy hajszál szorul a repedésbe,
beakad, úgyhogy a feszülés lassan fölsebz
körömágyamat. Szemhéjam mögött
a fájdalom vörös lobogója bomlik ki lágyan,
sarlóval, kalapáccsal, alatta ott
vonulok a teljes brigáddal én is, felgyűrt,
fehér ingujjban, bajuszos proletár költő,
esetleg szónok, buzgó agitátor, '68-ban
egy körömollóval végzek a bajusszal, s mintegy
elgyepesítem borostával az arcom, majd
a hetvenes évek derekán egy elvtársam versében kint
sütkérezek félig a parton, mint egy aligátor,
illetve hajszálra ugyanazon a tájon
poloska gyanánt ülök egy borzalmas
répalevelen, a hajnali órákban, és csak nem
bír leragadni a szemem. Látom
az ablakban felparázslani a muskátlit
a kelő nap tűzében, combom még
sajog az éjszakába nyúló gyaloglástól,
melynek során végre mintha sikerült
volna magamban, legalább itt belül,
kifarolnom a sejtéből. Akár egy ólból,
igen, amely összelapította már az orrom,
mert egyre csak nyúltam benne, hason fekve,
hogy mégse tapadjon fel a tekintetem,
ha végleg ki találnék nyúlni, a
mennyezetre. Sikeremen felbuzdulva
indulok hát most a mosdóba, ablakából
a Szabadság-hegyre látni, az Adótoronyra,
amerre a nap, napra nap, leszállni készül.

ROUSSEAU

Még napsütésben vetjük be magunkat
délután a húgossal az erdőbe,

vezessen csak ő, hagyom, hiszen már halott, néhány évvel azután halt meg, hogy erre, beljebb valahol, eltemettük a lányom kutyáját. Keresztülhajtottak rajta az Alkotás útján, a feleségem öccse jött autóval a segítségünkre, vele hoztuk ide fel a hullát, és estünk neki csákánnyal a földnek, mert ásónk éle kicsorbult a sziklás talajon. A húgom élte akkor még a beteg életét, nekem pedig volt még levegőm, elég ahhoz, hogy felkapaszkodjak egy hosszú emelkedőn, majd leereszkedjek egy kurta lejtőn, karomban az öleb tetemével. Ránk sötétedett, mire kész lettünk a gödörrel, a betemetése után a fák közt tapogatózva szedtük össze a kihűlt nyelű szerszámokat. Most lihegye vonaglok egy hirtelenebb mozdulattól percekig, a lányom bármelyik nap szülhet, egy kerítés tövében hamvas, barnásszürke faleveleket hozó száras növényre leszek figyelmes, Rousseau-ra, a vámosra emlékeztet, viszek is belőle egy szálat a lányomnak. Ő anya lesz, míg a húgom csupán egy őszi, erdei kísértet.

A DOMB

Hideghullámod ért el, Uram,
szívemet hajtva fel a dombnak,
mely a tiéd, egyoldalúan,
míg a lejtőjén, ott túloldalt,
ki felé tartanak a holtak?
Valóban te vagy-e, Uram, még
mindig a megmondhatója? Vagy
arra neked sincs szavad, erre
pedig még közben útba esik
egy resti, a vonathoz futva;
füst és lárma a rohanónak,

ki újságot sem néz, mióta
nyomja szívét, Uram, a dombod...
És te csak nem, még úgy sem mondod.

GOSPEL

Böbe már ott várt a vonaton
egy fülke sarkába húzódva,
kifestve és cigarettázva,
harisnyanadrágja pamutból,
tekintettel a télre, mint egy
rossz álomra. Mióta nyár van,
sokat álmodom illatával,
ott leng a vonat hűgyszagában,
rekedt hangomból mintha bágyadt
gyermekkórus szólna, fekete
ivadékok kórja, állati
morajban. Szájunk telhetetlen
ámulattal tele, vagy állunk
leesve, megítélhetetlen.